

РЕШЕНИЕ

№ 4514

гр. София, 20.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 27.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **1992** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. Н. Г.-Д. от [населено място], срещу решение № 122/17.02.2011г. на ръководителя (Главния директор) на Столично управление “Социално осигуряване” (СУ “СО”), с което се потвърждава разпореждане № 33 от 07.01.2011г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с което е постановено прихващане на установено с Разпореждане № РВ – ПОВН-745/01.11.2010г. вземане на ДОО, представляващо обезщетение за бременност и раждане по чл.50 от КСО.

Оспорващата чрез адв. Г. сочи, че обжалваното решение е незаконосъобразно както поради формални съображения, предвид липса на реквизити относно индивидуализиране на съответното прихващано задължение, така и незаконност на извършената компенсация с несеквестируем доход на длъжника. Излага подробни съображения и в писмени бележки относно твърдяната от него забрана по чл.466 от ГПК за принудително изпълнение. Позовава се, че административният орган е извършил фактическо прихващане с посочения несеквестируем доход далеч преди да облеche волеизявлението си в законоустановената за целта форма и неправомерно е задържал изплащане на дължимите суми. И към датата на разпореждането и приключване на устните състезания се позовава на обстоятелството, че жалбоподателката ползва отпуск за отглеждане на малко дете и получава месечно обезщетение в размер на 240 лв., което ДОО незаконно е задържало и не е изплащало три поредни месеца, считано от датата на издаване на разпореждане № 7454 от

08.10.2010г. до издаване на процесното за прихващане. Описаните действия намира, че поставяли в опасна ситуация семейството ѝ, в което се отглеждат общо четири деца. Претендира отмяна изцяло на обжалвания акт и направените разноси.

Ответникът – Главният директор на Столично управление “Социално осигуряване”, чрез процесуалният си представител юрисконсулт В., оспорва жалбата и в подробно становище и в изявление в съдебно заседание аргументира, че решението е правилно и законосъобразно, а оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно и необосновано. Излага тезата, че задължението на жалоподателката е установено по основание и размер с постановяване на разпореждане № РВ-ПОВН-745/08.10.2010г., като при наличие на насрещно вземане към ДОО са били налице предпоставките на чл.117а от КСО за извършване на прихващане, поради което изискуемите към датата на постановяване на разпореждането за прихващане 07.01.2011г. обезщетенията по чл.50, ал.1 от КСО за м. октомври, ноември и декември 2010г. не са били изплатени на Г.. Аргументира с факти по преписката, че обезщетението на Н. Г. по чл.50, ал.1 от КСО за третото ѝ дете е изчислено в минимален месечен размер, заради получавания допход за периода– обезщетение по чл.53 от КСО за второто ѝ дете и е превеждано в началото на съответния месец, следващ месеца, за който се отнася, каквато е практиката на НОИ при неустановен изрично срок за изплащане. Твърди законосъобразно упражняване на право на задържане и неизплащане на обезщетение за м. октомври, ноември и декември 2010г. Общото право за забрана на принудителното изпълнение върху обезщетенията изплащани по КСО отпадало по установени задължения към ДОО. Законодателят е определил, според ответника, задълженията по ДОО като притезания, за които е допуснато отпадане на несеквестируемостта. С цел правна защита на средствата за ДОО, както и в случаите на задължения за издръжка по силата на чл.446, ал.3 от ГПК, отпадат ограниченията, определени с чл.446, ал.1 от ГПК. Законодателят е предоставил възможност на компетентния орган да упражни принудително изпълнение като наложи запор на цялото обезщетение на ДОО, респективно да направи законосъобразно изявление за прихващане.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане № РВ-ПОВН-745/01.11.2010г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, издадено на основание чл.114, ал.1 и 3 от КСО е постановено да бъдат възстановени недобросъвестно получени от жалбоподателката, при наличие на отрицателната предпоставка на чл.53, ал.4 от КСО за изплащането им, обезщетения в общ размер на 893, 71 лв. главница и лихва 151, 42 лв. до датата на разпореждането за отглеждане на малко дете за периода от 15.09.2009г. до 30.04.2010г., през който детето на жалбоподателката К. Д. е било настанено в детско заведение - съответното ОДЗ. Разпореждането, потвърдено при административното му обжалване, е обжалвано по съдебен ред и е налице висящо съдебно производство, неприключило към момента на устните състезания по настоящото дело.

Н. Г. – Д. е подала молба-декларация вх.№ 21-999-10-00023685/29.06.2011г. за изплащане на обезщетение за бременност и раждане на основание чл.50, ал.1 и чл.51 от КСО за остатъка от 135 до 410 дни за четвъртото ѝ дете Е., родено на 20.02.2010г., като това обезщетение ѝ отпуснато от 23.05.2010г. Съгласно справка за изплатени суми по ЕГН и типове документи през м. 06, по ведомост от 05.07.2010г. е започнало изплащане на посоченото обезщетение по чл.50, ал.1 от КСО в размер на 63, 15 лв. (за 5 дни от м. май) и нататък ѝ е изплащано месечно в размер по 240, 02 лв за съответния месец в

началото на следващия календарен месец – така за м. 06.2010г. 240, 02 лв. по ведомост от 05.07.2010г., за м.07.2010г. 240, 02 лв. по ведомост от 02.08.2010г., за м.08.2010г. 240, 02 лв. по ведомост от 01.09.2010г., за м.09.2010г. 240, 02 лв. по ведомост от 04.10.2010г.

С разпореждане № 33 от 07.01.2011г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, предмет на настоящото обжалване е разпоредено да се прихване вземане на ДОО, произтичащо от получено от Н. Г.-Д. сума в размер на 893, 71 лв., установено по основание и размер с разпореждане № РВ-ПОВН-745 от 08.10.2010г. от изискуемо вземане от лицето от ДОО, представляващо обезщетение за бременност и раждане до размера на плащането. От парично обезщетение за бременност и раждане на Н. Г. – Д. да се удържи сума в размер на 720, 07лв. главница, до окончателното погасяване на задължението. Разпореждането е мотивирано със следното посочено фактическо основание: Установяване, че за възстановяване на получена от Н. Г. – Д. сума в размер на 893, 71 лв., представляваща неоснователно изплатено парично обезщетение за отглеждане на малко дете, на основание чл.114, ал.3 от КСО е издадено разпореждане № РВ-ПОВП 745/08.10.2010г. Същевременно е посочено, че длъжникът има вземане за ДОО, произтичащо от представени документи за обезщетение при бременност и раждане. Като правно основание на разпореждането е посочено чл.114, ал.4, изр. второ от КСО. Разпореждането е връчено на 14.01.2011г.

Н. Г.-Д. е подала жалба вх.№ РП – ПОВН-33/31.01.2011г. (пощенско клеймо от 28.01.2011г.) по реда на чл.117, ал.3 от КСО. Постановено е обжалваното Решение № 122 от 17.02.2011г. на Главния директор на СУ“СО”. Разпореждането за прихващане е потвърдено като правилно и законосъобразно. Решаващият орган е мотивирал решението си с разпоредбите на: чл.114, ал.4 от КСО, уреждаща прихващането като способ за погасяване на непогасени доброволно в срок дължими суми по влезли в сила разпореждания; чл.117а от КСО- обжалването на разпорежданията по чл.117, ал.1, т.2 от КСО не спира тяхното изпълнение и административният орган може да направи волеизявление за прихващане и преди вземането на ДОО да е станало изискуемо и ликвидно-преди разпореждането, с което е установено вземането на ДОО от лицето да е влязло в законна сила и чл.114а от КСО, в сила към разпореждането за прихващане, съгласно която разпоредба върху паричните обезщетения и помощи не могат да се налагат запори по реда на ГПК или да се извършват други удържки освен за задължения към ДОО и за задължения за издръжка. От допуснатата възможност за запор, аргументира дадена от законодателя възможност на административния орган да направи прихващане с пълния размер на обезщетението. Едва в решението е посочено, че вземането на жалбоподателката, с което е извършено прихващането, възниква въз основа на подадено заявление – декларация по чл.50 от КСО за изплащане на обезщетение за бременност и раждане до 410 дни за четвъртото й дете, отпуснато от 23.05.2010г. и се отнася за месеците октомври, ноември и декември 2010г. Решението е връчено на 22.02.2011г.

На 08.03.2011г. по пощата, чрез СУ“СО“ с вх.№ РП-ПОВН-33 /10.03.2011г. е подадена настоящата жалба срещу връченото на 22.02.2011г. решение при административното обжалване на спорното разпореждане за прихващане.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата, предмет на съдебното производство, е подадена в предвидения в чл. 118, ал. 1 от КСО (чл. 149, ал. 1 от АПК) преклузивен 14 - дневен срок, от надлежна страна,

имаща право и интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение и потвърдения с него акт (чл. 168, ал. 1 от АПК) на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че административните актове са издадени от компетентните органи и в предписаната от закона форма, но при издаването им съответния административен орган неправилно е приложил материалния закон и в резултат е издал акт и несъобразен с целта на закона.

Съображенията на съда:

Не се спорят фактите, че ответникът има към жалбоподателката вземане за възстановяване на недобросъвестно получено парично обезщетение за отглеждане на малко дете в размер на 893, 71 лв., установено на 08.10.2010г. с разпореждане на ръководителя на контрола по разходите в СУ „СО“ по чл.114, ал.1 и 3 от КСО. От своя страна жалбоподателката, считано от 23.05.2010г., съгласно подадена молба-декларация, има право да получава съответните ежемесечни обезщетения по чл.50 от КСО за бременност и раждане за остатъка от 135 до 410 календарни дни за четвъртото си дете, родено на 20.02.2010г.

Съгласно чл.114, ал.4 от КСО (Изм. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 01.01.2011 г.) дължимите суми (за недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания) по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3, подлежат на принудително изпълнение по реда на ДОПК, освен в случаите, когато могат да бъдат прихванати от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението. В случая е налице установена от органите на НОИ дължима от жалбоподателката сума по разпореждане по смисъла на чл.114, ал.4 от КСО, което макар и да е в процес на оспорване, съгласно чл.117а, ал.1 от КСО подлежи на изпълнение – изискуема е сумата, тъй като обжалването не спира изпълнението на разпореждането, което я установява.

1) Съдът намира обаче, че в акта за прихващане, насрещното вземане – активното по компенсацията - вземането на осигурената, с което се прихваща изобщо не е индивидуализирано, не е описано по размер (посочено е само основаниято му – обезщетение за бременност и раждане). В разпореждане № 33 от 07.01.2011г. е разпоредено „1. Да се прихване вземане на ДОО (индивидуализирано, вкл. с установяващото го по основание и размер разпореждане).....от изискуемо вземане на лицето от ДОО, представляващо обезщетение за бременност и раждане до размера на плащането. 2. От парично обезщетение за бременност и раждане на Н. Н. Г. – Д., да се удържи сума в размер на 720, 07 лв. до окончателното погасяване на задължението, на основание чл.110, ал.9 от КСО". По този начин съдът намира, че липсва индивидуализация на насрещното вземане и оттук на разпореденото прихващане. Паричното обезщетение за бременност и раждане съгласно чл. 50 от КСО е право на осигурената за общо заболяване и майчинство майка за срок 410 календарни дни, от които 45 дни преди раждането, като размерът му се определя на основата на дневното парично обезщетение при бременност и раждане, което пък се определя в съответния размер съгласно чл.49 от КСО. От гледна точка на това индивидуализация е направена едва в решението на Главния директор на СУ“СО“-НОИ № 122 от 17.02.2011г., където

за първи път се посочва, че насрещното вземане по процесното прихващане е обезщетение по чл.50 от КСО, отпуснато от 23.05.2010г. и се отнася за месеците октомври, ноември и декември 2010г., без отново да се посочва точно периода (дни, част от 410 дни, остатък след първоначалните 135 дни до 410 дни) и дневният размер. Съдът намира, че с решението при административното обжалване не може да се допълва разпоредителната част на административния акт, където се определят правата и задълженията, следващи от акта, тъй като разпоредителната част обективира волята на компетентния орган и горестоящия не може да я упражни чрез допълването ѝ. Допустимо е мотивите на акта да бъдат изложени допълнително, дори в решението на по-горестоящия орган при административното обжалване (ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС), но не и да бъде допълвана и уточнявана неговата разпоредителна част, в която в конкретния случай се съдържа изявлението за прихващане, в това число индивидуализацията на прихващаните насрещни вземания, . Съдът намира този порок за съществен, касаещ основен реквизит на акта– чл.59, ал.2 т.5 от АПК - разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението. Налице е неяснота в разпореждането за прихващане по отношение на активното вземане - какъв е размерът на насрещното вземане на осигуреното лице (период на обезщетението и конкретното основание за отпускането му). В случая в изявлението за прихващане вземането, с което се погасява задължението на жалбоподателката дори не е определяемо като период във времето, за който се отнася - кой точно от периода на бременността и след раждането. Това опорочава изявлението за прихващане, което по КСО се осъществява с административен акт, към който се поставят формални изисквания. Така не може да се дефинира и момента, от който проявява ефекта си прихващането (поради липса на индивидуализация, от кога е изискуемо то), а последното има значение и за лихвите.

2) Освен това съдът намира, че процесното прихващане е незаконосъобразно, независимо от формалната му незаконосъобразност, и поради следните принципни съображения по приложението на материалния закон и съответствие с целта му:

2.1. КСО не поставя никакви специални изисквания към прихващането като способ за погасяване на задължения по социални плащания освен, че същото е по инициатива на органа на НОИ, с негово разпореждане, активното вземане да е само изискуемо. Оттук нататък кодекса в чл.114, ал.4 от КСО сочи прихващане на дължимите суми за недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания по разпореждания преди да се пристъпи към принудителното им изпълнение в случаите, когато могат да бъдат прихванати от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване.

Тук възниква въпросът какво означава употребеният от законодателя израз „могат да бъдат прихванати“. Както се посочи вече КСО не поставя, извън визираните, никакви други специални изисквания за осъществяването му или пък изключение от общите принципи на прихващането на насрещни вземания. Следователно доколкото в КСО няма изрична уредба, тъй като се касае за прихващане на вземания, едно от които е публично, следва да се съобразят както общите правила за прихващането в Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), така и разпоредбите на ДОПК. Съгласно чл. 105 от ЗЗД не могат да се прихващат без съгласието на кредитора вземания, върху които не се допуска принудително изпълнение, вземания, породени от умишлени непозволені деяния, и вземания за данъци. Съгласно чл.213, ал.2, т.1 от ДОПК не се

допуска принудително изпълнение и върху обезщетенията по социалното осигуряване, включително за безработица. Безспорно вземането на жалбоподателката е за обезщетение по социалното осигуряване. След като не се допуска принудително изпълнение върху обезщетенията по социалното осигуряване, то според настоящият състав не могат да се прихващат без съгласието на кредитора вземанията му за обезщетения за социално осигуряване. Тук би бил поставен контрааргумент от ответника, че чл.114, ал.4 от КСО предвижда такова прихващане: на дължими суми за недобросъвестно получени осигурителни плащания от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Да, от гледна точка на статута на едното вземане на прихващането – вземането на НОИ, такова е допустимо, доколкото е предвидено като условие преди принудителното изпълнение, но от гледна точка на статута на другото вземане по прихващането - насрещното вземане на жалбоподателката – то е обезщетение по социално осигуряване и изричната разпоредба на чл.213, ал.2, т.1 от ДОПК не допуска принудителното му изпълнение. А както е известно и от облигационното право компенсацията има значение на принудително изпълнение за кредитора. Ето защо и при положение, че КСО предвижда като условие за прихващане да има възможност да бъде извършено такова прихващане, без да създава специални правила за това, важи общото правило на ЗЗД да не се допуска прихващане на неподлежащото на принудително изпълнение вземане без съгласие на кредитора му. Противното тълкуване на нормите на чл.114, ал.4 от КСО във връзка с чл.213, ал.2, т.1 от ДОПК означава при положение, че се прихваща независимо и против волята на кредитора, неподлежащо на принудително изпълнение негово вземане за обезщетение по социалното осигуряване, да се допусне принудителното му изпълнение чрез заобикаляне на принцип в закона (такова прихващане на практика е равнозначно на принудително изпълнение спрямо обезщетение по социалното осигуряване), а не това е целта на закона.

Не на последно място следва да се отчете и фактът, че прихванатите вземания за обезщетения за бременност и раждане са в минималният размер от 240, 00 лв. за тези плащания, който е и размерът на минималната работна заплата за страната през 2010г.-септември 2011г. (ПМС 326/2009г., обнародван в ДВ бр.2/2010г.). В този смисъл основателен е доводът на жалбоподателката, че дължимите суми по обезщетението ѝ за бременност и раждане на четвъртото ѝ дете Е. С. Д., доколкото са доходи, получавани в хипотеза на временна неработоспособност, то са заместващи доходите от полагане на труд и съответно служат за задоволяване на нейните и на четирите ѝ деца (приложени удостоверения за раждане по делото) нужди за издръжка за живот. В този размер доходите от каквито и да е възнаграждения за труд са несеквестрируеми – аргумент от чл.446, ал.1, т1 от ГПК.

От съвкупния анализ на уредбата за несеквестрируемия размер на доходите в изпълнението по гражданското право – по ГПК и изключване на обезщетенията по социалното осигуряване от принудителното изпълнение в публичното право - по ДОПК (към което препраща КСО) следва извод, че получаваните от лицата ежесечесни суми в посочения несеквестрируем размер и основанията им (обезщетения по социалното осигуряване) служат за задоволяване на техните и на семействата им жизнени потребности и затова спрямо тях е изключено

изпълнението им против и/или независимо от волята на тези лица, каквото всъщност представлява и процесното прихващане.

Що се отнася до довода на жалбоподателката, че извършеното прихващане е незаконосъобразно поради несеквестируемост на дохода на жалбоподателката предвид приложение на чл.446 от ГПК, то следва за яснота да се посочи, че в случая пряко ГПК не е приложим доколкото с прихващането се изпълнява публично държавно вземане – вземането на НОИ за недобросъвестнополучени суми по общественото, а за изпълнението на това публично вземане е приложим ДОПК, като разпоредбата в този кодекс аналогична на чл.446 от ГПК е 213.

Към установената фактическа обстановка по делото – че за погасяване на дължими суми по разпореждане за възстановяване на недобросъвестно получени суми по общественото осигуряване се прихващат изцяло вземанията за обезщетение за бременност и раждане на майка на четири деца, без нейно съгласие и по този начин същата не получава тези текущи плащания за период от три поредни месеца (установява се периода впоследствие, че прихванато вземане е за такъв период), когато детето във връзка с раждането на което се изплащат прихванатите суми е на между 8-10 месечна възраст, следва да се съобразят и следните принципни положения в пряко приложимите основен закон на РБ – чл.47, ал.1 и 2 от Конституцията на РБ и международен договор, ратифициран от РБ - чл.27 от Конвенцията за правата на детето, касаещи грижата на държавата за майката и за детето.

Чл. 47, ал.1 и 2 от Конституцията на РБ провъзгласява, че отглеждането и възпитанието на децата до пълнолетието им е не само право, и задължение на техните родители и се подпомага от държавата и особената закрила на държавата спрямо жената майка, включително чрез осигуряване на платен отпуск след раждане и различни социални помощи.

Чл.27, 1 от Конвенцията за правата на детето предписва на държавите - страни по конвенцията, да признават правото на всяко дете на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие, а съгласно чл.27, 3 държавите - страни по конвенцията, в съответствие с националните условия и в рамките на своите възможности предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право.

Прихващането на текущо изплащано обезщетение за бременност и раждане на майка, в минималния му размер, който е съответен на несеквестируемия размер на възнагражденията за труд по гражданското право и, който е и размер на минималната работна заплата за страната, и по този начин на практика лишаването на майката от този месечно плащан "доход" в момента на отглеждане на детето ѝ, означава възпрепятстване или ограничаване изпълнението на текущите ѝ родителски задължения спрямо детето и осигуряване на издръжката му и жизнения му стандарт, а също спиране на особената закрила, дължима от държавата на жената майка, във връзка с раждането и отглеждането в най-ранната му възраст на това дете. А това обуславя противоречие на издадения административен акт по прихващане и решението за потвърждаването му на горестоящия орган като противоречащи на материалноправни разпоредби, гарантиращи основни човешки права и в

резултата целта на закона, която е поставяне на най-високо ниво на жизнените интересите на децата и на майката при отглеждането им.

2.3. Що се отнася до аргумента на ответника по чл.114а от КСО и правото му да задържи плащане на обезщетението съдът го намира за необосновано. Действително, цитираната нова разпоредба на чл.114а от КСО допуска върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по този кодекс, да се налагат запори по реда на Гражданския процесуален кодекс и Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или да се извършват други удръжки, само за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка. Същата обаче допуска заповест и удръжки, не обсъжда прихващането, което е съвсем различен акт от изброените и който именно е разпореден със спорния акт. Заповестта е обезпечителна мярка по принудителното изпълнение, а удръжките са предвидени в нормативните разпоредби случаи.

По горните съображения съдът намира извършеното с обжалваните актове на органи на НОИ прихващане за незаконосъобразно и същото следва да се отмени по основателната жалба на Н. Г..

С оглед изхода на делото и направените от жалбоподателката съгласно договор за правна защита и съдействие № 024242 от 04.03.2011г. разходи за адвокатско възнаграждение (л.3, с отбелязване, че сумата е платена), без обаче упълномощеният адвокат да се е явявал в съдебни заседания по делото, а реализирал защитата само чрез изготвяне книжа – жалба, становище и писмени бележки, съдът намира, че разноските са оправдани в размер на 150 лв. и такъв следва да бъде присъден по делото.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл.2-ро от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Н. Г.-Д. от [населено място] **решение № 122/17.02.2011г.** на Главния директор на Столично управление “Социално осигуряване” и **потвърденото с него разпореждане № 33 от 07.01.2011г.** на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО за прихващане на вземане на ДОО, представляващо недобросъвестно получено обезщетение по чл.53 от КСО с вземане на Н. Г. - Д. от ДОО за обезщетение за бременност и раждане по чл.50 от КСО.

ОСЪЖДА Главния директор на Столично управление “Социално осигуряване” да заплати от бюджета на Управлението в полза на Н. Н. Г.-Д. сумата от 150 (сто и петдесет) лева разноски по делото за един адвокат.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в четиринадесетдневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна Бороджиева)